

kommer Sagen ved, i hvert Fald har det ikke paa noget Punkt været afgørende for mig.

Hvad jeg har frygtet for, er, at den nuværende Østhavn ikke skal tilfredsstille Landbrugets Fordringer; det er for mig det væsentligste, og Ordføreren har ikke Ret, naar han i sit første Foredrag nævner, at Udvalget i sin Helhed har tiltraadt det nu foreliggende Forslag, for det har man ikke nogen Sinde, og heller ikke havde han Ret, naar han gjorde gældende, at der var Dybde og Svajepads nok i den nuværende Havn. Svajepadsen vil, naar Vesthavnen vedtages, blive under de samme indsnævrede Forhold som for Øjeblikket. Jeg mener derfor, der er god Grund til at nære Ængstelse for, at det Formaal, som dog var det egentlig til Grund liggende for Esbjerg Havns Oprindelse i sin Tid, nemlig Varetagelsen af Landbrugsudførselen, ikke kan blive opfyldt paa tilfredsstillende Maade. Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar det kommer til Stykket, vil man ogsaa herfra gennem Lovgivningsmagtens Virksomhed søge at rette paa Ulemperne, men saa forekommer det mig, at det vil blive en noget dyr Historie, hvis det, hvad jeg frygter for, viser sig, at Vestprojektet ikke tilfredsstiller de Forhaabninger, man nu stiller til det.

Med Hensyn til Udtalelserne kan jeg gøre opmærksom paa, at jeg allerede i mit første Foredrag nævner det Bilag 4, som Ordføreren nu sidst citerede til Fordel for sig. Jeg tog den Gang baade Udtalelserne til Fordel for Øst- og til Fordel for Vestprojektet med, og jeg har ikke søgt at stikke noget under Stolen i den Henseende. Jeg ser endnu ikke, at der skulde være nogen Grund til at regne den Opfattelse, der næres af Havnemesteren, der i 30 Aar har været i Esbjerg, for mindre værd end den Opfattelse, der næres af adskillige af de Herrer, der nu have en anden Mening. Betegnende nok glemte den ærede Ordfører helt at omtale Vandbygningsdirektøren, der stadig har fastholdt, at Udvidelsen mod Øst vil være den rigtigste og bedste Løsning. (Ordføreren: Det benægter jeg). Den ærede Ordfører benægter det, men det kan jo ikke nytte noget, for vi have Direktørens udtrykkelige Ord derfor. Hvad angaar Fremstillingen af Udtalelser fra 1907, kunne de jo ikke gælde den nuværende Plan, der slet ikke var kendt den Gang, det er jo givet.

Naar det ærede Medlem giver mig den Ros, at jeg havde søgt paa bedst mulig

Maade at hindre en Havn ved Esbjerg, saa er det hans Opfattelse af Sagen, men min er en noget anden, nemlig den, at jeg har søgt, saa vidt jeg kunde — og her vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Minister — at komme til en Forstaaelse af, hvad der i Virkeligheden er det rette at gøre i dette Forhold. Det er dette, der har været det til Grund liggende for min Stilling, ikke at hindre det ene eller det andet, men at naa en virkelig Forstaaelse af, hvad der er det rette at gøre.

Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at der ikke fra Mindretallet, fra Østmændene, om jeg maa kalde dem saa, er forlangt særlige Oplysninger om en Østhavn, og at vi her maatte bære Ansvaret for, om Havnen blev østlig eller vestlig. Ja, det har Ministeren Ret i. Men hvad jeg har hævdet, og det forekommer mig med fuld Føje ogsaa i Dag, er, at naar vi, der staa uden Sagkundskab enten af den ene eller den anden Art og skulde bære Ansvaret for, hvad der sker, nære Frygt for, at der mulig kan komme en Afgørelse, der kan blive skæbnesvanger i Fremtiden, saa er det ganske naturligt, at vi ønske saa vidt muligt at faa de sagkyndiges Erklæring om, hvorledes de mene, det vil forholde sig, enten det ene eller det andet sker.

Med Hensyn til den Sidebemærkning, den højtærede Minister gjorde til mig om større og mindre Skibe, kan jeg henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem fra Frederikshavn (H. Madsen). Jeg husker for Resten ikke, i hvilken Forbindelse jeg rørte ved dette Spørgsmaal i min første Udtalelse, men den Opfattelse, som blev gjort gældende af det ærede Medlem i saa Henseende, deler jeg, idet jeg stadig er af den Overbevisning, at det er Landbrugets Forhold, som maa være bestemmende for, hvad der skal gøres eller ikke gøres.

Ja, dermed kan jeg i Grunden være færdig. Thi, som jeg har nævnt før, for mig er det ikke om at gøre at faa en personlig Villie hævdet. Jeg har intet andet personligt Ønske i dette Spørgsmaal end at gøre, hvad jeg tror, Landet vil være bedst tjent med, og jeg har ikke med den redeligste Villie — jeg er uden Spor af nogen som helst personlig Interesse i dette Spørgsmaal — kunnet faa den Forstaaelse, at det var bedre at gaa mod Vest, som her foreslaaet, end mod Øst. Jeg er tværtimod bleven bestyrket i mine Tvivl om en Vesthavn, og derfor har jeg heller ikke,